

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2005.máj.–jún.
X/3. szám

Ára: 220,- Ft

II. János Pál pápa – Lourdes-ban

Új ég és új föld

*Ó, szeretet Lelke, ajándékozz nekünk új eget és új földet,
ahol szeretik és dicsőítik a legszentebb Szentháromságot,
ahol az emberek, mint egyetlen nagy családban élhetnek együtt,
ahol teljesen meggyógyulnak az önzés és a gyűlölet,
a tisztátalanság és igazságtalanság sebei.*

*Ó, Szeretet Lelke, ajándékozz nekünk olyan Egyházat,
amely isteni hatásod ellenállhatatlan erejéből megújul,
kiegyenesíti az elgörbültet,
hajlékonyá teszi a merevséget,
meggyógyítja a sérültet,
megöntözi a szárazat és
felnyitja a bezártat.*

*Szeretet Lelke, ajándékozz nekünk olyan Egyházat,
amely hűséges az Evangéliumhoz,
az igazságot hirdeti és nagy szentséget sugároz.
Szeretet Lelke, ajándékozz nekünk egy alázatos,
Evangélium szerinti szegény, tiszta és irgalmas Egyházat.*

*Isteni tüzeddel perzselj fel benne mindent, ami tökéletlen,
vedd el tőle az emberi hatalom oly sok eszközét,
szabadítsd meg a világgal való megalkuvástól, amelyben él.
Tedd meg, hogy tisztulásában teljesen megújuljon,
egyre szebbé váljék – folt és ránc nélkül – Máriának,
Szeplőtelen Anyjának, a Te szeretett jegyessednek követésében.
Ámen*

(Szűz Mária imája a MPM papjaival, Gobbi atyán keresztül, 1983.05.22.)

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiailag lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

Kovács Ervin: Én derűs vagyok, legyetek ti is azok	1
Hadd repüljön.....	2
A szeretet parancsa.....	3
József Attila: Istenem.....	4
Barsi Balázs: Akik látják Jézust	5
C. Marmion: Az Oltáriszentség.....	7
Az angyali üdvözet	10
Szent Ágoston: Az apostolfejedelmekről.....	11
Prohászka Ottokár: Szent László tisztelete	12
Dombi Márk: Szent Gertrúd.....	14
Himnusz mennybemenetelre.....	16
Pünkösdre várva.....	16
II. János Pál pápa: Legyetek misszionáriusai a nemzetnek	19
A szenteltvíz.....	20
Az angyalok jöttek	24
Mária kegyhelyek	
Titkom pápája	25
Szőkefalva, 2005.03.10.....	26
Rózsafüzér	
A hatékony egyszerűség	27

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: II. János Pál pápa

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Új ég és új föld

*Ó, szeretet Lelke, ajándékozz nekünk új eget és új földet,
ahol szeretik és dicsőítik a legszentebb Szentháromságot,
ahol az emberek, mint egyetlen nagy családban élhetnek együtt,
ahol teljesen meggyógyulnak az önzés és a gyűlölet,
a tisztátalanság és igazságtalanság sebei.*

*Ó, Szeretet Lelke, ajándékozz nekünk olyan Egyházat,
amely isteni hatásod ellenállhatatlan erejéből megújul,
kiegyenesíti az elgörbültet,
hajlékonyá teszi a merevséget,
meggyógyítja a sérültet,
megöntözi a szárazat és
felnyitja a bezártat.*

*Szeretet Lelke, ajándékozz nekünk olyan Egyházat,
amely hűséges az Evangéliumhoz,
az igazságot hirdeti és nagy szentséget sugároz.
Szeretet Lelke, ajándékozz nekünk egy alázatos,
Evangélium szerinti szegény, tiszta és irgalmas Egyházat.*

*Isteni tüzeddal perzselj fel benne mindent, ami tökéletlen,
vedd el tőle az emberi hatalom oly sok eszközét,
szabadíts meg a világgal való megalkuvástól, amelyben él.
Tedd meg, hogy tisztulásában teljesen megújuljon,
egyre szebbé váljék – folt és ránc nélkül – Máriának,
Szeplőtelen Anyjának, a Te szeretett jegyesednek követésében.
Amen*

(Szűz Mária imája a MPM papjaival, Gobbi atyán keresztül, 1983.05.22.)

Én derűs vagyok, legyetek ti is azok

Kovács Ervin

Még hosszú időre lesz szüksége Isten népének, hogy feldolgozhassa azt a rengeteg enciklikát, apostoli levelet, homíliát, katekézist, melyet megboldogult Szentatyánk az Egyházra hagyott az elmúlt negyed évszázad során. Hogyan felejthetnénk el a sok boldoggá és szentté avatást valamint az összes kontinens számos országában tett lelkipásztori látogatásainak örömteljes napjait?

Számomra azonban létezik egy olyan igehirdetése II. János Pál pápának, mely mindennél mélyebb és értékesebb. Ezt a prédikációt nem pápasága elején mondta el, életerős és egészséges korában, hanem pontosan az utóbbi években, amikor olyan sokan sajnálkozva nézték az összetört, remegő kezű, tolösztékéből felállni nem tudó és olykor alig érthető beszédű öregembert. Sokan a pápaságról való lemondást tartották volna észszerűnek, mások már-már felháborodva kérdezték, miért kell egy ilyen nagybeteg a nyilvánosság előtt mutogatni, amikor már csak szánalmat ébreszthet hallgatóiban.

Miért nem rejtőzött el a nagybeteg pápa a nyilvánosság elől? Miért engedte meg Húsvétvasárnap, hogy az egész világ tanúja legyen a felvágott torokkal való megszólalás sikertelen próbálkozásának? Ugyanazon okból, amiért az Egyház nem rejti el Mesterének szenvedéstörténetét, hanem ünnepélyesen hirdeti a világ minden templomának szószékéről, mégpedig örömhírként. Nemcsak, hogy nem rejti el a kereszten meghaló Megváltó képét, hanem díszhelyre kiteszi templomokban, tantermekben, irodákban, utcákon és tereken. „*Mi pedig dicsekedjünk Urunk Jézus Krisztus keresztjében. Benne van a mi üdvünk, életünk és feltámadásunk.*”

Korunkban, melyet erőteljesen megjelöl a „halál kultúrája” az emberi életet csak akkor tartják értéknek, ha egészséges, viruló, szép, erőteljes, tevékenykedő és földi hasznot hozó. Ezért a szüleinek anyagi terhet, kényelmetlenséget jelentő, esetleg beteg magzatot lelkiismeret furdalás nélkül elpusztítják. Ugyanezt teszik az előregedett, beteg, dolgozni nem tudó és felnőtt gyermekeinek terhet jelentő szülővel. A betegség, szenvedés, haldoklás nem kívánatos látvány a testi szépséget, egészséget bálványozó korunkban. Ezért halnak meg sokan öregotthonba, kórházba kitiszítva, szeretteiktől elhagyatva.

Ezzel szemben a Szentatya szenvedése mindenki számára világossá teszi, hogy az ember akkor is feltétlen érték, ha már ránehezedik az öregség és betegség keresztje, ha már nem tud a közjóért dolgozni, okosakat mondani. A keresztény ember jól tudja, hogy Krisztus nem tanításával és nem is csodáival, hanem szenvedésével és halálával váltotta meg a világot. a keresztény ember számára sincs más út a beteljesedés, a feltámadás felé, csak a keresztút. Senki sem tudja, milyen öregség vár rá, milyen betegségekkel kell majd megküzdenie, és milyenek lesznek utolsó percei, órái, napjai, esetleg évei. De bármit is adjon a Jóisten, jusson akkor eszünkbe a Szentatya példája. Nemcsak hosszú keresztútja, de még inkább bizalma, hite, mellyel Isten akartát elfogadva egyesült a Megfeszítettel. És jusson eszünkbe egyik utolsó szava is: „Ne sírjatok. Én derűs vagyok, legyetek ti is azok.” Ez valóban az élet evangéliuma. Aki Isten kezébe helyezi magát, annak nem fáj a halál, hanem csendes hazatéréssé válik.

Hadd repüljön...

Jose Heron Badillo 4 éves volt, amikor II. János Pál a mexikói Zacatecas városban járt 1990-ben. A leukémiás gyermek, egy galambbal a kezében, a pápai „fogadóbizottság” része volt.

Javier Lozano Barragan bíboros így mesélt a Corriere della Sera újságnak: „A Szentatya azt mondta neki: „hadd repüljön a galamb!”, majd fölemelte őt és homlokon csókolta.”

A bíboros szerint nincs orvosi magyarázat arra, hogy a gyermek meggyógyult, pedig csak „napjai voltak hátra az életéből”...

Olaszországban, a Szentatyáért mondott egyik gyászmisén mesélte Francesco Marchisano bíboros a híveknek, hogy egy torok-műtét következményeként elvesztette a beszédképességét.

„A Pápa megérintette a torkomnak azt a részét, ahol megoperálták, és azt mondta, hogy imádkozni fog az Úrhoz értem. Némi idő elteltével újra tudtam beszélni.”

Ő nem állítja, hogy csoda történt, viszont olasz újságok ezt is felsorolják a pápa nevéhez fűződő sok megmagyarázhatatlan gyógyulás között.

A szeretet parancsa

Istent mindenképp fölött kell szeretned
„Szeresd a te Uradat, Istenedet, teljes
szívedből és teljes lelkedből és
teljes elmédből.

Ez a legnagyobb és első parancsolat...” (Mt 22,37-38)

Mert Ő végtelenül tökéletes.

„Minden a szeretetnek, a szeretetben, a szeretetért és a szeretetből van az Anyaszentegyházban”, mondta Szalézi Szent Ferenc, mert az Egyház megvalósítja Krisztus evangéliumi tanítását.

Az egész vallás ezen az egy ponton nyugszik: Szeressük Istent önmagáért és felebarátunkat mint önmagunkat Istenért.

Ez az alapja mindennek, ez a Nagy Parancsolat.

Milyen kapcsolatok fűznek Istenhez? Érdek? Félelem? Kötelesség? Vagy talán szeretet?

„Aki szeret, betölti az egész törvényt”, tehát az istenszeretet okairól akarok most elmélkedni.

Isten végtelenül tökéletes.

Ha valaki ember létére felfoghatná Isten végtelen nagyságát, szépségét, szentségét, jóságát, azért könyörögne, hogy szabad legyen szeretnie Őt. Nos, Isten nem csupán megengedi, hogy szeressem, de kifejezetten megparancsolja... Ő, azok a hitetlenek, mennyire irigylik tőlünk szívük mélyén ezt a kiváltságot: hogy szerethetjük a végtelen tökéletes Istent!

Ezt a fogalmat a kereszténység adta az emberiségnek: az Istent, akit szerethetünk, aki csak akkor fogadja el szolgálatunkat, ha azt szeretetből végezzük.

Isten tökéletes, tehát meg is érdemli szeretetemet. Joga van rá. Kiváltságos szeretettel tartozom neki, mely annyira minden más vonzalom fölé helyezi Őt, hogy „minden más szeretet: vagy nem igazi szeretet az övéhez hasonlítva, vagy ha igazi szeretet, akkor az övé végtelenül több, mint szeretet!”

Fontoljuk meg, mennyire megbántjuk Istent, ha gyarló, nyomorúságos teremtményét az ő végtelen tökéletessége elé helyezzük.

Barabás vagy Jézus!

S a káromló felelet: „Nem Jézus, hanem Barabás!”

Ha fel tudnánk fogni a végtelent, akkor a kettő közötti szakadékot is megéreznénk!

Nos, az én szeretetem áthidalja azt a szakadékot, hozzád száll, Istenem, elsősorban tiéd a lelkem minden vágya, szívem minden érzése, akaratom minden ereje. Szent Mihály arkangyallal mondom: Ki olyan mint Isten?...

Istennek ezt a tökéletességét főként végtelen jóságában látom. Ez a jóság felém, méltatlan teremtménye felé fordul, s akkor irgalom a neve.

Isten irgalmas, mert Ő a szeretet: „Az Isten szeretet.” Összes tulajdonságai közül ez a leglényegesebb, a legistenibb.

Ó, mennyire szomjazom a szeretetre! Egyetlen szerető szó vagy tett meghódítja szívemet. Hogyne szeretnék hát téged, végtelen Jóság!

És lám, mégis igaz marad Assisi Szent Ferenc fájdalmas sóhaja: „Nem szeretik a szeretetet!”

Elhatározás. – Még ma teszek valamit Isten iránti szeretetből. Pontosan meghatározom ezt a cselekedetet.

(Elmélkedések Szalézi Szent Ferenc szellemében)

József Attila: Istenem

Dolgaim elől rejtegetlek,
Istenem, én nagyon szeretlek.
Ha rikkancs volna mesterséged,
Segítnék kiabálni néked.

Hogyha szántóvető lennél,
segítenék akkor is mindennél.
A lovaidat is szeretném
és szépen, okosan vezetném.

Vagy inkább ekeszarvat fogva
szántanék én is a nyomodba,
a szikre figyelnék, hogy ottan
a vasat még mélyebbre nyomjam.

Ha csősz volnál, hogy óvd a sarjat,
én zavarnám a fele varjat.
S bármi efféle volna munkád,
velem azt soha meg nem unnád.

Ha nevetnél, én is örülnék,
pipámat egy kicsit elkérnéd
s én hosszan, mindent elbeszelnék.

Az idén száz éve született József Attila, akiről negyven éven át akarták elhíttetni, hogy Isten-telen volt. Hányatott életében Márai Sándor szavaival „fellobbant majd ellobbant”. A költő hite azonban néha felfakadt a szívében, amint ez a vers is bizonyítja.

Akik látják Jézust

Fr. Barsi Balázs O.F.M.

„Miközben (az emmauszi tanítványok) beszámoltak arról, ami velük történt, Jézus megjelent közöttük.” A mi hitünk Jézus megjelenésének nyomán született meg, vagyis látomásból ered. A Példabeszédek könyvében olvashatjuk: *„Amikor nincs mennyei látomás, a nép elvadul”* (29,18). Az eszmények nem mentenek meg bennünket, hanem csakis a mennyei látomások: Jézus látása, szemlélése. Igaz, Szent Pál azt mondja, hogy a hit hallásból ered. Ezzel a hit áthagyományozási módjára, az igehirdetésre, a prédikációra utal, amelynek pünkösdi eseményében vasárnaponként részesülünk. De az a hit, amit mi hirdetünk nektek, az apostoli hit, végső soron abból a tényből ered, hogy a tanítványok látták az Urat. Így ír Szent Pál: *„Megjelent Péternek, aztán a tizenkettőnek, majd egyszerre több mint ötszáz testvérnek jelent meg, akik közül még sokan élnek, néhányan pedig már meghaltak. Aztán Jakabnak jelent meg, majd valamennyi apostolnak, mindnyájuk után, mint elvetéltnek, megjelent nekem is.”* (1Kor 15,3-8). Ez a lista azoknak a névjegyzéke, akik látták az Urat. Erre a tényre épül a mi hitünk! Amikor alá akarják ásni Szent Pál igehirdetését azzal, hogy kétségbe vonják apostoli küldetését, akkor éppen azzal érvel, hogy ő sem másdrangú apostol, hiszen látta az Urat.

Így hát a keresztény hit és élet végső forrása a feltámadt Krisztus látása. Az igehirdetés és annak hallgatása által e hit teljessé lesz bennünk úgy, hogy mi is látni kezdjük Jézust. Mellékes, hogy külső vagy belső látással látjuk-e őt, a lényeg az, hogy nem egy eszme áll életünk középpontjában, hanem egy arc, amelyet szüntelenül nézünk. Szent Pál is azt akarta, hogy mindazok, akiknek ő vitte meg az Evangélium üzenetét, szüntelenül lássák Krisztust. Ezért írja a galatáknak: „*Ti ostoba galaták, ki babonázott meg benneteket (különbéféle vallási eszmékkel), hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak, titeket, akiknek szeme elé állítottuk a megfeszített Krisztust?*” (Gal 3,1). *Szemetek elé állítottuk* – nem úgy, hogy külsőleg lássák Krisztust, hanem úgy, hogy bensőleg szüntelenül szemléljék.

Más az eszmény és más a látomás. Az eszmény bármilyen nemes legyen is, ideológiát hoz létre. A látomás, Jézusnak a látása életem megváltoztatására vezet, vagyis életszentségre indít. Jaj annak a szerzetesnek és papnak, de annak a világi hívőnek is, aki nem látja Jézust. Az eszmény néma bálvány csupán. A látomás viszont egy személlyel való találkozás. Az eszmények is vonzhatnak, a látomás is vonz, de az eszmények képtelenek minket szeretni, vagyis megváltani. Ezért nincs megváltó eszme. Csak az én Jézus Krisztusom tud így szólni: „*Ha majd felmagasztaltatom a földről, mindeneket magamhoz vonzok.*” Ez a vonzás a szeretetnek a vonzása. Az eszmények csak igazságaikkal vagy szépségükkel vonzanak. Jézus Isten szeretetével vonz bennünket. Akit egy húsvéti látomás vonz, az előbb vagy utóbb, de diadalmaskodni fog a bűn felett. Az, akit szép és igaz eszmények vonzanak, nem biztos, hogy megszabadul bűneitől. Sőt, élete kettéhasadhat. Tatjana Goricseva írja le vallomásszerű könyvében, hogy amikor a marxista ideológiából kiábrándult orosz értelmiség tagjaként felfedezte Heideggert és másokat, nappal filozófiai előadásokat tartott, éjszaka azonban a leggyalázatosabb kicsapongásba merült társaival együtt. Szellemi igényesség és erkölcsi züllöttség megfér egymás mellett. Lehet teológus is valaki, a teológiai eszmék sem mentik meg az embert. Azok másra valók, nem arra, hogy üdvözítsenek. Sajnos, az eszmények sokszor kettéhasítják az életünket, mert vonzanak, de szeretni nem tudnak. Világosságot adnak, de nem üdvözítenek, bűneinket esetleg felfedik, de feloldozni képtelenek bennünket.

„*Amikor nincs mennyei látomás, a nép elvadul.*” Nem ez tapasztalható ma is, itt Magyarországon?

Szent Péter arról ír első levelében, hogy addig kell olvasni az Írásokat, amíg szívünkben fel nem kél a hajnalszél, vagyis Krisztus. Ez nem

költői fogás! Szívünkben van életünk középpontja, a szív cselekedeteink mozgatója. Az a keresztény, akit Krisztus mozgat, aki szívében látja Krisztust, a Hajnalsillagot. Amikor őt látni kezdem, belülről megkezdődik az újjászületésem. Mindeddig a vallás lényegén kívül éltem, esetleg hallgattam kevésbé vagy jobban sikerült konferenciabeszédeket és olvastam divatos teológiai könyveket. Egy bizonyos szinten mindez olyan lehet, mint a szemét. Hiszen „*Jézus Krisztus felséges ismeretéhez mérten – mondja Pál – mindent szemétnek tekintettem*”.

Az Egyház (a szent nép) is elvadul, amikor nincsenek mennyei látomásai. S hogyha az Egyház elvadul, akkor mi lesz a világgal? A pogányokkal? Rajtuk még nagyobb vakság vesz erőt, és mi felelősek vagyunk a világ e vadságáért, elvadultságáért. A XIII. században az Egyház megújult, mert Szent Ferenc és Szent Klára, Szent Domonkos és a többiek szüntelenül látták az Urat. Ez a szemlélés nem külső látomás volt, hanem belső. San Damianóban egyszer megszólalt a Feszület, s ettől kezdve Ferenc mindig hordozta lelkében Urunk képét. Azok, akik látják Jézust, és csakis ők, akarva-akaratlanul megújítják az Egyházat, mert körülöttük azonnal élet fakad.

Az Oltáriszentség

Boldog Columba Marmion

Krisztus minden egyes misztériumában van elég árnyék, mely érdemszerzővé teszi hitünket. De van bennük elég világosság is, hogy segítse gyengeségünket. Valamennyiben látjuk, milyen kimondhatatlanul fenséges egységben ragyog bennük az istenség és emberség.

Van azonban olyan misztérium is, amelyben az istenség és az emberség nemcsak hogy nem nyilatkozik meg előttünk, hanem éppen eltűnik érzékeink elől. Ez az Oltáriszentség misztériuma.

Mi van ott az oltáron az átváltoztatás előtt? Egy darab kenyér, néhány csepp bor. És az átlényegülés után? Érzékeink számára a tapintás, látás, ízlés szerint továbbra is kenyér és bor. Egyedül a hit tud áthatolni ezeken a fátylakon, hogy eljusson az alattuk rejtőző teljes isteni valóságig. Hit nélkül sohasem látunk ott mást, mint kenyeret és bort. Nélküle nem látjuk meg az Istent. Nem nyilatkoztatja ki magát előttünk, mint az evangéliumban.

Isten-volta rejtve volt a keresztfán.

Itt ember-arcát is rejti e talány.

Amikor Krisztus földi életében kijelentette, hogy ő az Isten Fia, ezt be is bizonyította. Mindenki látta ugyan, hogy ember, de olyan ember, akinek a tanítása csak Istentől származhatik: „Mert akit Isten küldött, az Isten igéit beszél” (Jn 3,34). Olyan ember ő, aki csodákat tesz, amilyeneket csak Isten tud véghezvinni: ”Soha, mióta a világ áll, nem hallatszott, hogy valaki megnyitotta volna a született vak szemeit. Ha ez nem Istentől való, nem tehetett volna semmit” (Jn 9,32-33). Ugyanígy beszélt Nikodémus, a farizeus is: „Tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul: mert senki sem cselekedheti e jeleket, melyeket te cselekszel, hacsak nincs vele az Isten” (Jn 3,2). Szükséges volt a hit is, de a zsidók hitét, az egyszerű embereket éppúgy, mint a tudósokét, segítették Jézus csodái és tanításának magasztossága.

Az Oltáriszentségnél azonban csak a tiszta hit áll rendelkezésünkre, mely egyesegyedül Jézus szavára támaszkodik: „Ez az én testem ... Ez az én vérem”. Az Oltáriszentség tehát a szó szoros értelmében *mysterium fidei*: „a hit misztériuma”. (A szentmise kánonja)

Ezért ennél a misztériumnál még inkább áll, mint az összes többi, eddig tárgyalt misztériumnál: egyedül Jézusra kell hallgatnunk! Mert az emberi ész itt megszegyenül. Akik ebben a kérdésben nem Krisztusra hallgatnak, elmondhatják a zsidókkal, akiknek Jézus megígérte az Oltáriszentséget: „Kemény beszéd ez, ki hallgathatja azt?” (Jn 6,61) És otthagyták őt. Ezzel szemben mi menjünk oda hozzá a hívő apostolokkal, akik ez alkalommal kitartottak mellette és mondjuk neki Péterrel: „Uram! Kihez mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak. És mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az élő Isten Fia” (Jn 6,69-70).

Mi is Krisztus Urunkat kérdezzük meg erről a misztériumról. Krisztus Jézus a tévedhetetlen Igazság, az örök Bölcsesség, Mindenhatóság. Hogy-ne tudta volna véghezvinni, amit megígért?

(Dom Columba Marmion O.S.B. *Krisztus misztériuma*)

Igen dicséretes, nemes cselekedet, hogy egyre több templomból lehet hallani – az Oltáriszentség éve alkalmával – hetente többszöri, rendszeres szentségimádásokról. Egyre több templomban vezetik be, hogy a reggeli szentmiséhez kötődően 20-30 perc csendes szentségimádásra kihelyezik a Szentostyát. A hívek úgy tűnik örülnek ennek a lehetőségnek, hiszen az

ilyenkor szokásos 3-5 imádkozó helyett néhány templomban 40-50 ember is imádságba merül a padsorokban.

Érthető, hogy az Oltáriszentség kitétele oda vonzza az embereket, hiszen amikor az ember el akar menni egy barátjához beszélgetni, egészen más a találkozás zárt ajtók mögött, mint színről színre látva Őt.

Ezért csak biztatni tudunk mindenkit, hogy a napi szentségimádás lehetőségét kérje a plébánosától, legalább az Oltáriszentség évében, mely október végéig tart még.

A szerkesztő

„Adoráció” címmel jelent meg nemrég Magyar Pál atya mély gondolatokat ébresztő kis füzete az Oltáriszentség elé járuló ember lelkiületéről, gondjairól, örömről a Kerekes kegytárgy nagykereskedés gondozásában.

Az adoráció egyik leglényegesebb lelkiségéről beszél az összeállítás, amikor a következőket tárja elénk:

„Az adorációnak van még egy nagyon lényeges vonása, amit a Napkeleti bölcsek példáján figyelhetünk meg. Miért indultak el ezek az emberek? Miért tették meg a hosszú, fárasztó utat? Talán akartak valamit Jézustól, az újszülött nagy Királytól? Kérésük volt Hozzá, vagy egy nagy kegyet szerettek volna Tőle? Miért jöttek? Valami érdekük csak fűződött ehhez a nagy úthoz! A Szentírás elbeszélése meghökkentő egyszerűséggel adja meg a választ: nem akartak Jézustól semmit. Semmit! Ők hoztak ajándékokat. Hát akkor mégis, miért jöttek? Azért, hogy leborulva hódolhassanak Előtte (vö. Mt 2,11). Ez volt jövetelük célja, semmi más. Miután pedig ezt megtették, örvendezve elindultak hazafelé. Megdöbentő! Micsoda ingyenesség! Igen, ez az adoráció lelkiülete: az *ingyenesség*. Nem akarunk Jézustól semmit. Nem mondunk, nem kérünk semmit. Most csak azért jöttünk, hogy hódolattal leborulhassunk Előtte. Azért jöttünk, hogy imádjuk Őt.”

Szívből tudjuk ajánlani Magyar Pál atya füzetét minden Istenre nyitott embernek, de a keresőknek is.

A kegytárgy boltokban kapható.

A szerkesztő

Az angyali üdvözet

Május a Szűzanya hónapja, minden virág Neki és a legméltóságosabb Oltáriszentségnek nyílik. A sok-sok fentről kapott kegyelmet azzal hálálom meg, hogy a Királyról s a Királynőről beszéljek nektek. Én szavaimat bocsátom rendelkezésetekre, az Üdvözítő majd Szívét adja hozzá. Ő szól majd hozzátok ezekben a napokban, elsősorban a ma esti imádságnál, a „szentóra” alatt.

Üljetek most egészen közel a Szeretet Királya mellé. Kérjétek a Királynőt, nyissa meg számotokra az Üdvözítő Szívét, mialatt azért szólok hozzátok, hogy megdicsőítsem Őt, csakis azért, hogy megdicsőítsem Őt.

Regina Coeli annyit jelent mint Mennysország Királynője... s ő minden bizonnyal az. Odafönn az angyalkák a legcsodálatosabb himnuszokat dalolják neki. Mi most féltékennyé tesszük őket, mert itt nálunk is egy darab mennyország van, a Szeretet Királynőjének, Jézus Szíve Királynőjének kicsiny mennyországa.

Beszéljünk tehát róla, nézzük őt Názáretben. Majd meglátjátok, hogy éppen kicsiny Királyával foglalatoskodik.

Hányféle kifogást kellett a szomszédoknak találniuk, hogy ajtaján bekopoghassanak. Egy pillanat csupán – s ő maga jelenik meg előttünk. Mária, az édesanya nyit ajtót. „Mutasd meg nekünk szép kicsi gyermekedet” – mondták a jó emberek. Mária pedig megmutatta Őt nekik, engedte, hogy kézzől-kézre adják a kis Jézus – az égi ajándékot!

Kopogjunk be most mi is; én megkérem a Szűzanyát, tegye meg értünk is ugyanezt, mutassa meg Őt nekünk, adja kezünkbe – kit is? Nos, az ő Jézusát, a mi Jézusunkat. Próbáljuk meg úgy szeretni Őt, hogy mosolyt csaljunk Mária ajkára. – Az ő dicsősége Jézus!

Amikor végig ment Názáret utcáin, amikor jární tanította a Gyermeket, az emberek mindkettőjüket megnézték és így szóltak: „Lám, mennyire hasonlítanak egymásra!” Eleinte bizonyára a külső hasonlatosságra gondoltak, mikor az örök szépség fényében ragyogó szemekbe tekintettek; de a szemekben a lélek visszfénye tündökölt. Jézus lelkének visszfénye Anyja szemében! Mária szemének napja, világossága Jézus volt! Milyen boldogító érzés lehetett Máriának, ha azt hallotta az emberektől, hogy ő Jézus-hoz hasonló, és mennyire örvendezett a Gyermek Szíve, ha azt mondták: „Lám, mennyire hasonlítanak egymásra!”

Nem szeretnék-e ti is, ha az Üdvözítő szépségéből kaphatnátok valamit? Mert ez szükséges, feltétlenül szükséges! ... Az ő szépségéből kell kapnotok valamit, hogy Ő itt bennetek megtalálja kicsiny mennyországát!

Olvassátok is a Szentszűz ajkáról hármas tanítását: Gyermekeim, legyetek Jézushoz hasonlók! „Legyetek alázatosak, tiszták, simuljatok Isten akaratahoz...” A Mennyország Királynője áll majd példaképül előttünk.

(P.Mateo: Krisztus Királyért)

Az apostolfejedelmekről

Ezt a napot Péter és Pál apostol vértanúsága tette nekünk szent nappá (június 29.). Nem valami alig ismert vértanúkról szólunk, hiszen minden földre elhat szózatuk, a földkerekség végéig eljut igéjük (Zsolt 18,5). Ezek a vértanúk látták is azt, amit hirdettek, méltányosnak tartották, hogy kövessék Krisztust, hogy megvallják az igazságot, és meghaljanak érte.

Szent Péter, az apostolok feje szenvedélyesen szerette Krisztust. Boldog volt, amikor hallhatta tőle: Én is mondom neked: Péter vagy (Mt 16,18), mivel előzőleg Péter mondta: Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia (Mt 16,16). Azért válaszolta erre neki Krisztus: Én is mondom neked: te Péter vagy, erre a sziklára építem Egyházamat (Mt 16,18). Erre a sziklára építem a hitet, amelyet most megvallottál. Egyházamat arra építem, amit az imént mondtál: Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia. Te pedig Péter vagy. A Péter név a kősziklából származik, és nem a kőszikla neve Péterből. Ugyanúgy a kősziklából származik a Péter név, ahogy a keresztény elnevezés Krisztus nevéből való.

Amint tudjátok, Krisztus Urunk még szenvedése előtt kiválasztotta tanítványait, akiket apostoloknak nevezett. Közülük csaknem mindig egyedül Péter képviselte saját személyében az egész Egyházat. És, mint saját személyében az egész Egyház képviselőjének, neki mondta Urunk: Neked adom a mennyek országa kulcsait (Mt 16,19). Ezeket a kulcsokat ugyanis nem ez az egy ember kapta meg, hanem az egész Egyház. Ez tehát Péter kiválóságát hirdeti, mert ő volt az Egyház egyetemességének és egységének megszemélyesítője, hiszen neki mondta: Neked adom, amit mindenkinek, az egész Egyháznak megadott. Hogy pedig belássátok: az egész Egyház megkapta a mennyek országa kulcsait, halljátok csak, mit mon-

dott másutt valamennyi apostolának az Úr: Vegyétek a Szentlelket! Majd így folytatta: Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad (Jn 20,23).

Feltámadása után is Urunk méltán bízta Péterre a nyáját, hogy ő legeltesse. Nem mintha a tanítványok közül egyedül ő lett volna méltó, hogy Urunk nyáját legeltesse, hanem amikor Krisztus egy valakihez szól, akkor ezzel az egységre hívja fel a figyelmet. Péternek mondja elsősorban, mert Péter az első az apostolok között. – Ne szomorkodj, te Apostol! Felelj egyszer, felelj még egyszer, és felelj harmadszor is! Győzzön háromszor a szeretet tanúságtétele, hiszen háromszor győzött le a félelemből való tagadás. Háromszor kell megoldanod, amit háromszor te kötöttél meg. Oldozd fel szeretetteddel, amit megkötöttél félelemből. És lám, az Úr egyszer, és még egyszer, meg harmadszor is Péterre bízta juhait.

A két apostol vértanúhalálát egy napon ünnepeljük. Egyek is voltak ők ketten. Bár más-más napon szenvedtek vértanúságot, egyek voltak mégis. Péter ment elsőnek, őt követte Pál. Megüljük tehát ezt az ünnepnapot, amelyet e két apostol vére szentelt meg nekünk. Szeressük hitüket, életüket, megpróbáltatásaikat, szenvedéseiket, tanúságtételüket és igehirdetésüket!

(Szent Ágoston)

Szent László tiszteletére

Prohászka Ottokár

A magyar kereszténység eszménye Szent László. Benne virágzott ki jellemző típusú a magyar kereszténység; benne forrt össze a keresztény szentség a nemzeti szellemmel. Addig a kereszténység idegen földbe ültetett fa volt: öntözte azt István könnyeivel, a hithirdetők keresztvízzel, a vértanúk vérükkel, meg is fogamzott, de még nem gyökeresedett meg úgy, hogy magába tudta volna szívni a föld sajátos elemeit, s az elemek szerint színt, alakot, életet ölteni.

A kereszténység még nem volt magyar.

Szent István a nép apostola volt, hozzá emelte föl a nép tétovázó tekintetét, s egy szinte érthetetlen szentség sugárzott feléje. A kereszténység sorsával hullámozott a nép érzelme s bizalma is iránta, s a pogányság tényleg felütötte fejét, üstökbe kötötte haját, s vadul tombolva kísérelte meg

többször összetörni István művét. A magyar életet, a magyar eszményt kellett tehát kereszténnyé tenni, hogy ez a kereszténnyé lett nemzeti eszmény nyissa meg a nép szívét a hitnek.

Ez a magyar eszmény Lászlóban lett kereszténnyé és szentté.

Szent László nem tanít, ő nem apostol, de ő küzd, harcol, s győz a kereszténységért. A nép hajlamait, harci hagyományait, bátorságát, vitézségét lépteti be az eddig inkább csak tűrő, szenvedő, csöndes megadású kereszténységbe, s ezzel vezeti be az Egyházat a magyar népéletbe. A népnek ugyanis a hős, a dalia, a vitéz harcos tetszik. Az ősi dicsőség pogány egén ott ragyogtak a hősök, a magyar kar, a bátor szív, amelytől egy világ reszketett, nem szűnt meg lelkesíteni a népet, s eddig ez mind hiányzott a kereszténységben. Az emberek meg voltak ugyan keresztelve, de a nép még nem, mert a nemzet akkor válik kereszténnyé, amikor eszményeit keresztelik meg.

A régi vitézséget Szent László tüntette fel önmagán; e jellemvonása által szívéen ragadta meg a nemzetet, amelynek öröme és eszménye László lett; dicshimnusz zeng a legenda róla, alakjába beleszövődik a nemzeti lelkesülés minden nagy gondolata s meleg érzelme.

A kereszténység ezentúl már nemzeti léletté, a keresztény király a nép hőségéé vált.

László király vallásos, buzgó, szent, de ugyanakkor Árpádra s Bulcsúra emlékeztet. Életét harcok töltik ki, küzd német, görög, besenyő, kun ellen, s küzd úgy, ahogy a magyar szerette s a keresztény korban még meg nem érte. Vállal magasabb mindenkinél, s ahol bárdja lecsap, megriad az ellen. A csatákban ő áll elől, megjelenése a győzelem biztosítéka s az Isten kegyelmének záloga. László szent harcos, ezért csodák körítik, bárdjában, kardjában természetfeletti erő is megnyilatkozik. Kettéhasadt a sziklabérc, hogy a tátongó örvény elválassza őt üldözőitől; arany-ezüst értéktelen kővé válik, hogy vitézeit az ellenség üldözésétől el ne vonja; ő röpíti el a nyílvevőt, mely mikor lehullik, megmutatja a dögvész ellen a Szent László-füvét.

Íme, Szent László dicsőséges alakja rámutat a nemzeti életben érvényesülő vallásosságra. A vallás élet legyen, nemzeti élet is legyen.

Gyomláljuk, szántsuk, műveljük Szent László példájára az élet ez elhanyagolt mezejét. Építsünk templomokat, mint ő; tiszteljük a római pápában Szent Pétert, mint ő, aki az Egyház leghatalmasabb titáni harcában, amelyet függetlenségért és szabadságért vívott, a jognak s az erkölcsi ha-

talomnak harcában a nyers hatalom ellen, VII. Gergely pápa pártján állt. Tehát az egyház szabadságharcának egyik zászlósa Szent László volt, s így, ha az újabb történelmi tudomány tagadja is, hogy Szent Lászlót a keresztések valamikor fővezérükké választották: azért ő a keresztért s a kereszténység atyjáért mégis mindig vitézül síkra szállt.

Szent Gertrúd

A boldog mennybemenetel ünnepén Gertrúd már reggel minden figyelmét arra fordította, hogyan mutathatná meg odaadó szeretetét délben, vagyis a mennybemenetel órájában. Az Úr azonban így szólt hozzá: „Mindazt a keveset, amit fölséges mennybemenetelem órájában nyújtani akarsz nekem, már most mutasd meg, mivel boldog mennybemenetelem örömei megújulnak számomra azáltal, hogy az Oltáriszentségben hozzád szándékozom jönni”. Ekkor Gertrúd így szólt: „Taníts meg egyetlen szerelmem, hogyan végezhetnék a legdicséretreméltóbban körmenetet, azon dicső körmenet iránt való tiszteletből, amelyben te Atyádhoz indulva, tanítványaidat Berthániába kivezeted”. Az Úr ezt felelte: „Mint hogy Bethánia annyit jelent, mint „engedelmisség háza”, az lesz nekem igazán tetsző és dicséretreméltó körmenet, aki a maga bensejébe vezet engem, vagyis egészen fölláldozza nekem akarátát. Ha megvizsgálva, hogy miben teljesítette inkább a saját akarátát, mint az enyémet, ezt komolyan megbánja és erősen megfogadja, hogy ezután mindenben az én akaratomat keresi, kívánja és teljesíti”. Mikor azután a pap az Úr testét nyújtotta Gertrúdnak, így szólt hozzá az Úr: „Íme hozzád, jegyesemhez jövök most nemcsak azért, hogy mintegy elbúcsúzzam tőled, hanem azért is, hogy magammal fölvigyelek az Istennek, az én Atyámnak bemutatassalak.” Ezen szavakból megértette Gertrúd, hogy az Úr mikor testének és vérének szentségében a lélekhez jön, magába veszi annak vágyódását és jóakarátát s így mintegy viaszhoz hasonlóan kialakítja magában annak képét. Azután a lélek hasonlóságát önmagában mutatja be az Atyaistennek s őt megengesztelve iránta, kegyelmeket nyer tőle számára. Ezután följajánlotta Gertrúd az Úrnak a saját és még néhány más valakinek imádságait, melyeket az Isten Fiához intéztek, mintegy ékességül sebeire és legszentebb tagjaira, hogy benne tündököljön magasztos mennybemenetelének dicsőségére. Erre mindezzel földíszítve jelent meg az Úr s az Atyaisten színe elé állt. Úgy tetszett, hogy

a mennyei Atya istenségének mindenható erejével magába vonta Egyszülöttének mindazon ékességét, melyet választottainak szeretete nyújtott neki. Ekkor valami csodálatos fényt bocsátott ki belőle a dicsőségnek azon helyei felé, melyeket öröktől fogva készített azok számára, akik ezeket az imádságokat végezték, hogy majd a dicsőség magas polcára jussanak, ha majd a számkivetés után Isten országába megérkeznek.

Mikor *nóna* idején Gertrúd az Úrra irányította gondolatát, mint aki abban az órában fog dicsőséggel a mennybe fölmenni, ismét megjelent neki az Úr Jézus zöld ruhában és rózsaszínű köpenyben. Zöld ruhája minden erénynek virágát jelképezte, melyeknek legnagyobb tökéletessége Krisztus legszentebb emberiségéből sarjadt ki. A rózsaszínű köpeny pedig azt az erős szeretetet jelképezte, mely az Urat oly nagy szenvedéseknek türelemmel való elviselésére indította. Mintha nem lett volna más érdeme, mint az, melyet a szenvedésekben tanúsított türelmével szerzett. A dicsőség Királya, a seregek Ura ezekben a ruhákba öltözve és az angyalok végtelen sokaságától kísérvé, végigment a kóruson és a testület minden egyes tagját, aki azon a napon áldozott, jobbájával gyöngéden átölelte és így szólt hozzájuk: „Íme, én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig”. Sőt, némelyeknek drágakövekkel díszített aranygyűrűt is nyújtott és így szólt: „Nem hagylak árván benneteket, eljövök hozzátok”. Gertrúd csodálkozva látta ezt és így szólt az Úrhoz: „Mily érdemeket szereztek jószágos Istenem a többiekkel szemben ezek, akiknek különös barátság jeleképpen gyűrűket adtál zálogul?” Az Úr ezt válaszolta: „Ezek ebéd alatt áhítattal emlékeztek meg arról a kegyességről, amellyel én mennybemenetelem előtt tanítványaimmal ettem és ittam. Azért ahány falatot evett mindegyikük erre a versre gondolva: „Isteni szereteted ereje egyesítsen veled engem egészen, jószágos Jézusom, ugyanannyi színben tündöklök gyűrűjének drágaköve. Mikor pedig a „Fölemelt kezekkel” kezdetű antifónát énekelték, az Úr istenségének erejében, az angyalok nagy sokaságától kísérvé fölemelkedett s mintegy a levegőben a Kereszt jelével megáldotta az egész szerzetet és így szólt: „Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek”. Gertrúd ebből megértette, hogy az Úr az ő áldása által oly hathatósan árasztotta ki isteni békességét mindazok szívébe, akik különös áhítattal ünnepelték meg mennybemenetelének ünnepét, hogy bárminő indulatok zaklatják is őket ezután, annak a békességnek nyoma szívükben mindig ott rejtőzik, mint ahogy a szikra ott marad a hamu alatt.

(Dombi Márk: Szent Gertrúd)

Himnusz mennybemenetelre

A várva várt nap felragyog,
örömmel teljes, szent nap ez,
reményünk, Krisztus-Istenünk,
ujjongva ím a mennybe száll.

Egek egébe visszatér,
hogy elfoglalja trónusát,
zengik az égnek sarkai
a mennybe lépő nagy Királyt.

Mily nagy csatának győztese!
Győzött világnak Zsarnokán,
a testén hordott szent sebek
Atyja előtt most ékei.

És Atyja jobbján kap helyet
világmegváltó Jézusunk,
felnitja mennynek ajtaját,
mit elzárt egykor ősatyánk.
Ó, mint vigadnak mindenek,
midőn a Szűznek gyermeke
köpés, verés, kereszt után
immár a fénylő trónon ül!

Adjunk ma hálát Őneki,
ki üdvösségünk bajnoka,
s ki csillagoknak fényibe
embertestünket felviszi.

A mennynek hangos énekét
a föld is vígan ossza meg,
bár arca őket élteti,
árvának minket sem hagyott.

Ez ünnep vonzza tetteink,
így illik híven várni őt,
és élni méltó életet,
mely mennybe felvisz minket is.

Kérünk, teremtő Istenünk,
vigadva Húsvét ünnepén,
ne ártson nekünk a halál,
védd meg örökre népedet.

Urunk, tenéked glória,
ki győztesként a mennybe lépsz,
áldassék véled szüntelen
Atyád, s jóságos Lelked is.

Amen.

(Egyházzenei füzetek:

Latin-magyar himnárium)

Pünkösdre várva

„Ha a földre esett búzamaz nem hal meg, egyedül marad; de ha meghal, sok gyümölcsöt hoz. Aki szereti életét, elveszíti azt, és aki gyűlöli életét ezen a világon, megnyeri azt az örök életre” (Jn 12,24-25).

Természetes, hogy az ember meghátrál az élet megpróbáltatásai előtt, bármilyen jellegű legyen is az. Főleg a mindennapos kis próbák vesznek

körül egyfajta pókhálóként. Ez megrontja a látást, a hallást, az ember lelkét és szívét, így képtelenné téve a Szentlélek jelenlétének és tetteinek felfogására.

Ez a pókháló vastagodik idővel, majdnem természetessé teszi azt, hogy ne figyeljünk a Szentlélek indítványaira. (Valaki arra a téves meggyőződésre is juthat, hogy a Szentlélek nem létezik!)

Ahhoz, hogy új módon nyíljunk meg a Szentléleknek, legelőször is le kell mondanunk önmagunkról. Ebben az esetben a Szentlélek hozzájárulása alapvető, mert az a lemondás, melyben az emberi cselekvés foglalja el az első helyet, az mindig merevséggel, fanatizmussal jár, azzal hogy szőrözők vagyunk; mindebben a nagyon erős én vagy ellenkezőleg a nagyon gyenge én tüneteit ismerjük fel. Ezzel kapcsolatban írja Szent Pál, hogy ha odaadjuk is minden javunkat, de nincs bennünk szeretet, semmit sem tettünk (vö 1Kor 13,13).

A búzámag, mely meghal, egyidejűleg és párhuzamosan két dolgot tesz: megvonja magától a külső burkot (elveszíti önmagát), ugyanakkor felfedi az új életet, mely benne rejlik. Ez harmonikus és természetes folyamat, mely tökéletesen illeszkedik a teremtés dinamikájába, melyben a Szentlélek részt vesz.

Aki a Szentlélekben éli meg kifosztatását, csendes és szép valóságot tapasztal meg, mint Jézus, aki halála felé közeledve derűs tudott maradni, sőt megvigasztalt másokat, mert teljesen elmerült a Szentlélekben.

A teljes kifosztatás a keresztség életszerűségéhez tartozik, mert **a keresztség annyit jelent, hogy meghalunk önmagunknak, meghalunk a bűnnek.** Ezt magyarázza Szent Péter az első híveknek pünkösöd után:

„Tartsatok bűnbánatot, és mindannyian keresztkeljetek meg Jézus Krisztus nevében a bűnök bocsánatára, és akkor megkapjátok a Szentlelket.” (ApCsel 2,38)

Az első keresztyén hitűjencok erre a teljes önkifosztásra bűnbánattal, és azzal az elhatározással készültek, hogy Istennek élnek. Bennünk is, mai emberekben meg kell halnia a régi embernek, aki szellemünkben, szívünkben, akaratunkban lakik, hogy a kezdeményezést átengedhessük a Szentléleknek, és megnyílhassunk a kegyelemnek.

A halál, a fájdalom, a véték és a Sátán bennünk való legyőzéséhez, hogy megengedjük a Szentléleknek hatalma kinyilvánítását lényünk minden sarkában, szükségünk van **lelkünk önkifosztására.**

„Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem alakuljatok át értelmek megújításával, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a jó, neki kedves és tökéletes.” (Róm 12,2)

Ha elfogadjuk, hogy meghalunk önmagunknak a Szentlélekben, ott ahol halál volt, megszületik az élet. Ellentétes esetben, ha nem lépjük meg ezt a lépést, törékenyek és fogékonyak maradunk, és minden kis bosszúság utolér bennünket, sőt képes romba is dönteni. Ebben az esetben még a legjelentéktelenebb próbák is keserűséget okoznak és védekezésre készítetnek. A pletykálkodások, a kritikák, a megszólás oka lesz annak, hogy fegyvert ragadjunk, és megtámadjunk másokat.

Abban az esetben, ha a Szentlelket hívjuk, megvéd veszélytelen és életető módszerekkel, s képes arra, hogy építsen, s ne romboljon.

Sokan félelemből védekeznek vagy támadnak másokat. **Ha az alázat magatartására vállalkozunk, akkor megnyílunk a Szentlélek számára,** akinek van hatalma rá, hogy megtisztítsa és meggyógyítsa a szívünket. Gyűlölködve harcolni azok ellen, akik megsértenek, nagyon ártalmas a lelkünknek, mert a gyűlölet nyitott kapu a Sátán számára. Ha a sértésre mosollyal, jósággal, imádsággal felelünk, akkor megbénul a pokol, és nem képes belénk hatolni. Így növekszünk, erősek leszünk, és a Szentlélek gyümölcsei jelennek meg erény formájában.

A Szentlélekre nyitottan meghalni önmagunknak annyit tesz, hogy új teremtménnyé válunk. Mindent a Szentléleknek kell adni, hogy megváltoztassa lelkünket, szívünket, hogy megtisztítsa lelkünket. Csak a teljes megnyílásban történik meg a személyiség megváltozása. És akkor felfedezzük az alapvető erényeket: a hitet, a reményt, a szeretetet. Az élet kivirágzik, ez a Szentlélek dinamikája bennünk: olyan hit, amely már nemcsak emberi bizalom, hanem Istennel egyesítő adomány.

Felfedezzük akkor a Szentlélek hét ajándékát, melynek teljessége Isten élete bennünk: igen becses, rejtett kincs. Amit felfedezhetünk, az valójában végtelen, mert Isten maga végtelen. Nagyon fontos tehát megragadni indítványait, és megérezni, hogy szükséges haladni, erőfeszítés, kötelezettségek kényszerúségek nélkül fejlődni, természetesen, ahogyan az élet szükségletei kívánják.

(Tomislav Vlasic atya)

Legyetek misszionáriusai a nemzetnek

...Fogadjátok tehát örömmel a küldetést, amit az Úr nektek adott és hirdessétek: „Az Úr az én pásztorom, nem szenvedek hiányt” (Zsolt 22,1).

Nem könnyű őszinte szívvel kimondani e szavakat. Gyöngeségünkben inkább így kiáltanánk fel: „Uram, nekem mindenem hiányzik: a bátorság és a szó, az idő és a felkészültség; nem értenek meg, néha kinevetnek, talán még üldöznek is, ha rólad beszélek, és elmondom azokat a szavakat, amelyeknek hirdetését reám bízta.”

A megpróbáltatások idején bátorítson bennünket az emlékezés az apostolokra, akik az utolsó vacsora terméből indultak el a világ megtérítésére. Álljon előttetek az első keresztény nemzedék példája! Talán Szent Péter és Szent Pál nem érezte magát szegénynek és alkalmatlannak küldetésének teljesítésére, amikor Rómába érkezett, ebbe a gazdag, hatalmas, és műveltségére oly gőgös városba? E világ bölcsessége szerint nem látszott-e ostobaságnak az a tervük, hogy Krisztus Országát elterjesszék itt a földön?

Gondoljunk Magyarország első hittérítőire, Szent Gellétre és Szent Adalbertre! Nem ütköztek-e látszólag leküzdhetetlen akadályokba? Mégis – éppen ezer éve – Istenbe vetett bizalommal hirdették az Evangéliumot ebben az országban. Elérkeztünk a harmadik évezred küszöbére. Most tinéktek jutott osztályrészül az a felelősség és megtiszteltetés, hogy misszionáriusai legyetek annak a nemzetnek, amely újjá akar születni egy boldergabb és biztosabb jövőre. Tekintsetek nagy védőszentjeitekre, és – példájukat követve – gyűjtsátok meg Isten szavának fényét honfitársaitoknak.

Éppen ezt a küldetést fogadtuk el; hiszünk abban, hogy „Isten gyöngesége erősebb az embereknél” (1Kor 1,25). Lelkesedésünk is éppen a korlátaink ismeretéből ered, hiszen erőt meríthetünk a Szentlélek segítő jelenlétébe vetett bizalomból. Bátran valljuk tehát: „Az Úr az én pásztorom, nem szenvedek hiányt” (Zsolt 22,1).

„Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok.” (Lk 5,8)

Térjünk vissza a bárkához a genezáreti tavon. Simon Péter váratlan szavai mélységes igazságot hordoznak. Ugyanazt a tudatot fejezik ki, amely a római századost eltöltötte, amikor kimondta azokat a szavakat, amelyeket a szentáldozás előtt imádkozunk: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj” (Mt 8,8). Ugyanezt a meggyőződést tartalmazzák Péter szavai is, de még megrendítőbbek, mert Simon Péter tudta: nem méltó erre a közösségre, erre a hivatásra, arra, hogy együtt legyen Jézussal.

Kedves Testvérek! Simon Péter mindezt jól tudta, ez a meggyőződés töltötte el. Ez a tudat járjon át bennünket is, hogy részesei lehessünk annak az ajándéknak és hivatásnak, amelyet Krisztus ad nekünk; a keresztyény hivatásnak, a papi hivatásnak és az egészen Istennek szentelt élet hivatásának.

„Nem vagyok méltó” – ez a tudat szükséges ahhoz, hogy az Úr folytathassa a megváltás művét bennünk és általunk. Így folytatódhat a mi életünkben is a csodálatos halfogás. Így fogadhatjuk magunkba Isten Országának titkát. Így működhet bennünk a Szentlélek Krisztus keresztyének és feltámadásának erejével.

Erre a tudatra mindenkinek szüksége van, az egyéneknek, a közösségeknek és a társadalomnak egyaránt.

Erre van szüksége Szent István ősi koronájának is, amelyet ma tisztelettel és hálával köszönt Róma püspöke.

„Az Úr az én pásztorom.”

(II. János Pál pápa)

A szenteltvíz

Az elmúlt évtizedek során a szentelmények többnyire elfelejtődtek. Ilyen a szenteltvíz is, amely a templom bejáratánál lévő tartóban várna, hogy a hívek Isten házába belépve, keresztet vetve, azzal meghintsék magukat, hogy emlékezzenek keresztyénységükre. Sok lakásban is ott volt a bejárat mellett kicsiny, falon függő formában, hogy várja a belépőt, s áldást közvetítsen, a távozó pedig ezzel erősíti magát, hogy a külvilágban is kísérje az égi áldás. Ezért érdemes fölleveníteni történetét, használatának helyes módját.

A szenteltvíz eredete

A szenteltvíz hatása a katolikus egyházban, némely egyházi írók szerint, visszanyúlik az őskeresztyénység korába; bizonyos azonban, hogy a negyedik században általános volt már mind a keleti, mind a nyugati egyházban. Az ősegyház szentatyái a szenteltvíz alatt nem értenek valami különleges, a keresztyévtől különböző vizet, hanem egy és ugyanazt a megszentelt vizet használták a keresztyélésnél, valamint a hívek, azok házaiban is a templomok meghintésénél. Ezért van, hogy az Egyház még ma is megengedi a híveknek, hogy nagyszombaton meríthessenek a keresztyévtől, mielőtt a szentolajat és krizmát hozzáöntenek, amint az Egyház a keresztyévszente-

lésnél kifejezetten mondja: „A jelenlevő papok hintsék meg a megszentelt vízzel a hívőket, és merítsenek ugyanazon vízből egy edénybe, házak és más helyiségek meghintése végett.”

A szenteltvíztartónak a templom bejáratánál való alkalmazásáról értesülünk már Eusebius püspök és egyháztörténetíró által, aki a IV. században élt. Írásában megemlíti, hogy a tyrusi templom bejáratánál – amint ez az akkori idők templomainál szokás volt –, egy ilyen tartály állt, hogy a hívek a templombalépés előtt arcukat és kezeiket megmossák; megemlíti továbbá, hogy ennek a medencének a vizét az év bizonyos napjain, nevezetesen Háromkirályok ünnepén, a püspök szentelte meg.

A hívők azon ősrégi szokásáról, hogy a megáldott vízből haza is vittek s ott azt gondosan megőrizték, többek közt Szent Kristóf is szép bizonyágot tesz, amennyiben Krisztus Urunk megkereszteltetéséről szóló beszédjében a következőket mondja: „Minthogy a mai napon a víz megszentessült, mindenki merít a szentelt forrásból s a kimerített szenteltvizet hazavívén, azt egész éven át megőrzi.”

A VI. században élt Gergely toursi püspök útján is értesülünk, hogy abban a korban az egész hívősereg a szentelt kútból merítve, tele edényekkel hordta otthonába a szenteltvizet, hogy az általa való meghintéssel szántóföldjeit és szőlőhegyeit az isteni oltalom alá helyezze.

Erről tanúskodik Hinkmar reimsi püspök is a IX. században, és hozzáfűzi, hogy korának hívői lakásaikat, nyájaikat s azok legelőit szenteltvízzel hintették meg. Ha ezek után a keresztény hívek a szenteltvizet arra használják, hogy azzal különböző dolgokat, úgymint házakat (lakásokat), eleséget, sőt mitöbb, állatokat is meghintsenek, az nem babona, hanem inkább teljesen az Egyház azon szellemében való eljárás, amelyet a pap a szentelés alatt, többek közt így fejez ki: „Bármi a házakban és minden helyen ezen vízzel meghintetik, legyen mentes minden káros behatás alól.”

Amint látjuk tehát, a szenteltvíz a legrégebb időktől fogva az Egyház használatában állt s oly általános lett, hogy IV. Leó pápa, aki a IX. század közepe táján trónolt a pápai székhelyben, rendeletet adott ki, hogy minden vasárnap a szentmise előtt víz szenteltessék.

A szenteltvíz hatása

Valahányszor a pap vizet szentel, az anyaszentegyház nevében és képviselésében teszi azt.

Ha tehát magunkat, vagy valamely személyt vagy tárgyat szenteltvízzel meghintünk, *mindannyiszor újból az Ég felé száll az Egyház imádsága, amelyet a víz szentelésekor mondott*. Kegyelmet, oltalmat és áldást nyer számunkra, valamely személyre vagy tárgyra egyaránt.

Amint a vízszentelés könyörgéseiből és imáiból kitűnik és következik, a szenteltvíz hatása sokszerű és különböző. Vegyük hát szemügyre a legfontosabbakat.

A szenteltvíznek élő hittel és bizalommal való használata kieszközli elsősorban – amint ezt aquinói Szent Tamás kifejezetten tanítja, – a bocsánatos bűnök elengedését, bocsánatát. Ezt a hatását jelentik azok a szavak is, amelyeket a pap a nagymise előtt mond, a szenteltvíz hintésénél: „Hints meg engem izsóppal és megtisztulok, moss meg engem, s fehérebb leszek a hónál.” Tehát amikor igaz töredelemmel magunkat szenteltvízzel meghintjük, ez bocsánatos vétkeink megbocsátására szolgál.

A szenteltvíz ájtatos használata által elnyerjük továbbá a bűneink fölött érzett természetfölötti bánat kegyelmét. A szenteltvíz, amellyel magunkat a templomba lépéskor meghintjük, vagy amellyel a pap hint meg bennünket, képessé tesz, hogy a templomban ájtatosan és töredelmes szívvel imádkozzunk s hogy ilyen ima által Istentől sok kegyelmet nyerjünk.

A szenteltvíz hathatós eszköz a gonosz lélek elleni védekezésül, s annak, és behatásainak elűzésére. Az egyháztörténelemben s a szentek életében tömeges példák vannak arra, hogy a szenteltvíz használata által a rossz szellemek elűzetnek, s az emberek azok támadásaitól megszabadulnak. Ezért dicséretes szokás, hogy sok vidéken a katolikusok újonnan épült házaikat a pap által szenteltvízzel megszenteltetik, hogy – amint az Egyház a házszentelésnél imádkozik – „ahová ez a szenteltvíz hull, ott az isteni név segítségül hívásakor a tisztátalan lélek minden támadása megszűnjék, s a Szentlélekisten kérésünkre mindenütt jelen legyen”.

A szenteltvíz eszköz továbbá a sátántól származó kísértések ellen. Ismert közmondás: „Úgy fél tőle, mint az ördög a szenteltvíztől”. Nagy Szent Teréz mondja, hogy nincs hathatósabb védekezés a gonosz lélek elűzésére, úgy, hogy az többé vissza se térjen, mint a szenteltvíz. Ha tehát kísértés idején, nevezetesen szórakozottság avagy tisztátalan gondolatok ellen küzdve, áhítattal és bizalommal szenteltvizet veszünk s azzal magunkat a szent kereszt jelével megjelöljük, biztosan remélhetjük, hogy Isten különös kegyelmében fog részesíteni bennünket a kísértés legyőzésére.

Ugyanez segít gyakran a test betegségeiben, ha egészségünk visszanyerése üdvünkre szolgál, úgyszintén hozzásegít más bajoktól való megszabadulásunkhoz is.

Valahányszor kedves hozzátartozóink homlokát szenteltvízzel a szent kereszt jelével megjelöljük, avagy távollevő mieink nevében szenteltvizet használunk, s feléjük szenteltvízzel az Atya, Fiú és Szentlélekisten áldását küldjük, mindannyiszor felemelkedik az Egyháznak a vízhez fűződő imája az isteni Szívhez, azt megindítja, s hozzátartozóink testét-lelkét védelmébe fogadja.

A szenteltvíz használata

Hogy az Egyház bennünket a szenteltvíz gyakori használatára buzdítson, azt búcsúval is felruházta. 100 napi búcsút nyerhetünk ugyanis mindannyiszor, ahányszor magunkat szenteltvízzel a szent kereszt jelével megjelöljük s ájtatosan mondjuk: Az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen.

Hogy a szenteltvíz számunkra valóban hasznos és üdvös legyen, sohase használjuk azt szórakozottan és figyelmetlenül, hanem mindig a hit szellemében, töredelmes szívvel kérve Istent, hogy minket a mi Urunk Jézus Krisztus szent vére által mindjobban megtisztítani, s a test és lélek minden veszedelmétől megoltalmazni méltóztassék.

A víz, amelynek tulajdonsága lemosás által minden foltot, szennyet eltávolítani, elsősorban a lélek megtisztulására emlékeztet minket. Erre emlékeztet továbbá a szent kereszt jele, melyet a keresztény hívő a szenteltvíz használatánál alkalmazni szokott; annak a keresztnek a jele, amelyen Megváltónk vére omlott, hogy lemossa vétkeinket. Semmire sincs nagyobb szükségünk, hogy az Égbe juthassunk, mint lelkünk megtisztulására. Mert az Ég kapuja fölött ott áll ez a felirat: „Semmi tisztátalan nem mehet be mennyek országába.” Ugyancsak ez a kereszt biztosítja testünk-lelkünk számára a menny oltalmát, mert a kereszt az a győzelmi zászló, mely az alvilági hatalmaknak azt a minden időkre érvényes igazságot hirdeti: „Krisztus a győző, Krisztus a király, Krisztus az uralkodó; Ő megszabadítja népét minden gonosztól.”

Amint láttuk, a szenteltvíz nem csupán olyan dolog, mely bennünket üdvös igazságokra emlékeztet, hanem fölöttébb hathatós eszköz sok lelki- testi baj elhárítására és távoltartására, valamint különböző javak, kegyelmek elnyerésére. Tartsuk hát örömmek, szerencsének, boldogságnak, a szenteltvíz áldásával bírhatni, s éljünk annak gyakori és jó használatával.

A szenteltvíz – áldásforrás élők és megholtak számára.

Az angyalok jöttek

Január első felében egy vasárnap szüleimet látogattam meg. Segítettem egy-két dologban és egy kicsit elbeszélgettünk. Édesapám olyan állapotban van, hogy már nem tud minden nap kimenni sétálni az utcára, édesanyám pedig karácsony után elesett és a bal kezét és bal lábát gipszbe ágyazva kellett pihentetnie.

Délben hazamentem ebédelni. Az utolsó falatoknál szólt a telefon, melyen keresztül édesanyám kért segítséget, hiszen édesapámmal akkor már kb. fél órája küzdött az ott tartózkodó segítség, mert ütött, rúgott, ahogy bírt – addigra már az ágyon fekve.

Gyorsan szenteltvizet vettem magamhoz és elindultam hozzájuk. A kertkaputól kezdve folyamatosan mondtam az imákat: Szent Mihály... Miatyánk... Üdvözlégy... Most segíts meg, Mária... stb. Édesapám ágyához érve szenteltvízzel rajzoltam keresztet a homlokára, majd a kezét fogva beszéltem hozzá és simogattam. Egész lassan enyhült a görcsös küzdő állása. Ekkor sikerült rávenni, hogy az előbb imádkozott imákat közösen is elmondjuk. Lassan-lassan oldódott a feszültsége, majd szépen megnyugodva elaludt. Betakartam, és még szenteltvízzel körülhintettem az ágyát, imával kísérvé cselekedetemet.

Este hallottam, hogy két óra alvás után teljesen kicserélve, békés derűvel ébredt fel. Olyan volt, mint mindig, amikor önmagát tudta adni.

Másnap reggel mondta a segítőnek, hogy vasárnap délben egy nyúlt arcú fiú ütötte őt, az ellen kellett védekeznie. Majd hozzátette, hogy amikor megjelentem nála, akkor két angyalt látott mögöttem.

Hálával telt a szívem, hogy ilyen megerősítő visszajelzést kaphattam. Hála és dicsőség a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak, hogy meghallgatta kérésemet és elküldte a szent angyalokat, melynek köszönhetően béke és nyugalom költözhetett a házra!

Egy időre eltávozott a sátán.

Jánossy Gábor

Mária-kegyhelyek

Titkom pápája

E nagy tiszteletben álló szentélyemben sokan gyűltetek ma össze cönákulumra, Máriás Papi Mozgalmam papjai és világi tagjai.

Így emlékeztek meg a Fatimában, 1917. május 13-án történt jelenésem évfordulójáról.

Lelketekben úgy érzitek, hogy szorosan egyesültök II. János Pál pápámmal, akit Szeplőtelen Szívem adott drága ajándékként nektek.

E pillanatban ő most a Cova da Iriában imádkozik, megköszönve rendkívüli anyai oltalmamat, azt, hogy ezelőtt tíz évvel megmentettem életét az ellene elkövetett véres merénylet során a Szent Péter téren.

Ma kijelentem előttetek, hogy *titkom pápája ő*; az a pápa, akiről a jelek alatt a gyerekeknek beszéltem; szeretetem és fájdalom pápája ő.

Nagy bátorsággal és emberfeletti erővel járja be a világ minden részét, nem törődve fáradtsággal és a sok veszéllyel. Mint Péter utódja, mint Jézus helytartója, mint a Fiam, Jézus sziklájára alapított katolikus Anyaszentegyház egyetemes pástora teljesíti így apostoli szolgálatát, hogy minden embert megerősítsen a hitben.

Most, a nagy sötétség idejében ajándékoz meg a pápa minden embert Krisztus világosságával.

Az általános hitehagyás idején, megerősít a hit igazságában.

Az erőszak, a gyűlölet, a zűrzavar és a háborúk mostani idejében arra szólít fel, hogy a szeretet és a béke útján járjunk.

Szeplőtelen Szívemen sebet ejt annak a látványa, hogy mennyire növekszik körülötte az üresség és a közömbösség; a némely szegény püspök, pap, szerzetes és világban élő gyermekem részéről mutatkozó kontesztáció; a kevély szembe-szegülés Tanítóhivatalával. Ezért rontja meg ma Egyházamat a mély megosztás; fenyegeti az igaz hit elvesztése; járja át az egyre növekvő hűtlenség.

Amikor ez a pápa beteljesíti Jézustól reábizott feladatát, és én leszállok az égből, hogy elfogadjam áldozatát, akkor benneteket az akkorra általánossá váló hitehagyás sűrű sötétsége vesz majd körül.

Csak az a kis maradék tart ki hűségben, amely ezekben az években anyai meghívásomat elfogadva engedte, hogy Szeplőtelen Szívem biztonságos menedékébe zárjam.

És ez a kicsiny, hűséges maradék – amelyet én készítettem fel, és én neveltem – kapja azt a feladatot, hogy fogadja a hozzátok dicsőségben viszszatérő Jézust, aki így nyitja meg a rátok váró új korszakot.

(Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1991. május 13.)

„Midőn Lengyelorszáért imádkoztam, ezeket a szavakat hallottam: Különösen megszerettem Lengyelországot. Ha akaratom engedelmességgel fogadja, hatalomra és szentségre emelem. *Szikra lobban belőle, amely előkészíti a világot végső eljövetelemre.*”

(Napló – Faustyna Kowalska naplója, 1732.sz.)

Szőkefalva, 2005. március 10.

Szűzanya: „*Drága gyermekeim! Köszönöm, hogy elfogadtátok hívásomat ezen lányomon keresztül.*

Drága gyermekeim! Az Ég kéri tőletek és én is, kérem, hogy nyissátok meg szíveteket az imára. Imádkozzatok minél többet, imádkozzatok. És mostan is, ebben az időben imádkozzatok minél többet, mert nagy szükség van. A Sátán ordítva körüljár, hogy minél több lelket elnyeljen. De ti imáitokkal és böjtötökkel segíteni tudtok.

Drága gyermekeim! Annyira szeretlek titeket, ne féljete. Legyetek nyitott szívűek, én veletek vagyok. Betakarlak titeket, és nem hagyjak elveszni, ha megtartjátok üzeneteimet.

Nehéz idők várnak reátok. Ne gondolkozzatok, nagyon közel van az idő. Kezdjete el imádkozni szívből és szívvel.

Jönni fogok újra és utoljára június 17-én.”

Rózsika: A Szűzanya különleges anyai áldását adta a zarándokokra. A Miatyánk elimádkozása alatt a jelenés véget ért.

Az eddig elhangzott összes szőkefalvi üzenet honlapunkon megtekinthető: www.tengerneksillaga.com

A r ó z s a f ü z é r

A hatékony egyszerűség

Tudjuk, hogyan nevezte Pio atya a rózsafüzért: fegyver. Rendkívüli erejű fegyver a Sátán ellen. Egyszer egy ördögűző kollégám tanúja volt annak, amint a démon azt mondta: „Minden Üdvözlégy olyan, mint egy korbácsütés a fejemre; ha a keresztények tudnák, hogy milyen erős a rózsafüzér, végem volna”.

De mi a titka annak, hogy ilyen hatékony ez az imádság? Véleményem szerint az, hogy *a rózsafüzér imádság és elmélkedés együttese*; égi Édesanyánkra bízott ima, mely az Atyához szól, a Szentháromsághoz; és öszszességében *elmélkedés ez, melynek középpontja Krisztus*. Ahogyan Szentatyánk kifejti az apostoli levélben, a rózsafüzér kontemplatív ima, Máriával közelítünk Krisztushoz, vele könyörgünk Krisztushoz, vele hirdetjük Krisztust.

A világnak ma szüksége van imádságra és elmélkedésre, jobban, mint valaha. Mindenekelőtt imádságra, mert az emberek elfelejtették Istent, és Isten nélkül borzasztó katasztrófa szélén állnak; innen ered a Szűzanya állhatatos kérése a medugorjei üzenetek mindegyikében az imádságra vonatkozóan. Isten segítségére nélkül nyert ügye van a Sátánnak. *Szükség van elmélkedésre is*, mert ha elfelejtjük a nagy keresztény igazságokat, akkor üresség lesz a lelkekben; és jól tudja az ellenség, hogy ezt az ürességet hogyan töltsse be. Ennek lesz a következménye, hogy terjed a babona és az okkultizmus, főleg ennek napjainkban divatos három formája: a mágia, a spiritiszta szeánszok és a sátánizmus.

A mai embernek égető szüksége van a csendre és a gondolkodásra. Ebben a lármás világban érezzük az elmélyült csend szükségességét. A háború veszélyének fenyegetésével kapcsolatban, ha hiszünk az imádság hatalmában, akkor meg leszünk győződve arról, hogy a rózsafüzér erősebb, mint az atombomba. Ez olyan ima, mely elkötelez, bizonyos időt igényel. Hozzá vagyunk szokva, hogy sietve tegyük dolgainkat, főleg Isten felé... Talán a rózsafüzér figyelmeztet bennünket arra a kockázatra, melyet Jézus jelzett Mártának. Lázár nővérének: „Sokat törődsz mindenféle dologgal,

pedig csak egy dolog szükséges.” Mi is ebben a veszélyben élünk: folyton el vagyunk foglalva, gyakran olyan dolgokkal is, melyek ártanak a léleknek, és *elfelejtjük az egyetlen szükséges dolgot*, hogy Istennel éljünk. Bár csak a Béke Királynője megnyitná a szemünket, mielőtt késő lenne!

Mi a társadalom számára ma a legveszélyesebb? A család felbomlása. A mai világ ritmusa rosszat tesz a család egységének: keveset vagyunk együtt, és előfordul, hogy akkor sem beszélgetünk, mert a televízió foglalja el a központi helyet. Hol vannak azok a családok, akik este rózsafüzért imádkoznak? Már XII Piusz pápa is hangsúlyozta, „*ha együtt imádkozzátok a rózsafüzért, béke lesz a családokban, harmónia a lelkekben, otthonaitokban*”.

„A család, aki imádkozik, egységes” - ismétli a világ minden pontján az amerikai Peyton atya a családban mondott rózsafüzér fáradhatatlan apostola. „A Sátán háborút akar” - mondta egy nap Mária Medugorjében.

A rózsafüzér képes megadni a békét a társadalomnak, az egész világnak, mert imádság és elmélkedés, mely képes megváltoztatni a szíveket, és legyőzni az ember ellenségének fegyvereit.

Don Gabriele Amorth (a római egyházmegye exorcistája)

„Miért olyan hatásos a rózsafüzér?”

Mert egyszerű és szerény ima és lelkileg nevel titeket kicsiségre, szelíd-ségre és a szív egyszerűségére.

Ma a *Sátán* képes a büszkeség és Isten elleni lázadás szellemével mindent meghódítani és *fél azoktól, akik égi Édesanyjokkal a kicsiség és az alázat útján járnak*. Ezt az imát a nagyok és büszkék lenézik, de a kicsinyeim sok szeretettel és sok örömmel mondják: a szegények, a gyermekek, az alázatosak és szenvedők és nagyon sok hívő, aki felhívásomat követi.

A Sátán büszkeségét a kicsinyek alázata győzi le és a vörös sárkány végleg megalázottnak és legyőzöttnek érzi magát, ha megkötözöm – nem erős kötéllel, csak egy gyenge fonállal, a rózsafüzérrel...

Ajánljátok magatokat Szeplőtelen Szívemnek, imádkozzátok gyakran a szent rózsafüzért! Ez a lánc köti meg végleg a vörös sárkányt, hatósugara egyre rövidebb lesz, míg végül tehetetlen és támadásra képtelen lesz.”

(Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1983. október 7.)

(Rózsafüzér imakönyv, Budapest, 2004.)

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

Kovács Ervin: Én derűs vagyok, legyetek ti is azok	1
Hadd repüljön.....	2
A szeretet parancsa.....	3
József Attila: Istenem.....	4
Barsi Balázs: Akik látják Jézust	5
C. Marmion: Az Oltáriszentség.....	7
Az angyali üdvözet	10
Szent Ágoston: Az apostolfejedelmekről.....	11
Prohászka Ottokár: Szent László tisztelete	12
Dombi Márk: Szent Gertrúd.....	14
Himnusz mennybemenetelre.....	16
Pünkösdre várva.....	16
II. János Pál pápa: Legyetek misszionáriusai a nemzetnek	19
A szenteltvíz.....	20
Az angyalok jöttek	24
Mária kegyhelyek	
Titkom pápája	25
Szőkefalva, 2005.03.10.....	26
Rózsafüzér	
A hatékony egyszerűség	27

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: II. János Pál pápa

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243